

ganske vist ligesom den ærede sidste Taler være meget betænkelig ved at stemme for Sagen, hvis den forelaa til endelig Vedtagelse i den Skikkelse, som den i Øjeblikket har. De Punkter, hvorom der var delte Meninger i Fjor, bleve den Gang drøftede og vare til Afstemning her i Salen, og de, som havde en fra Flertallet afvigende Anskuelse, synes ikke i Aar at have ment det fornødent, men anse det for unyttigt at genoptage de Forslag, som den Gang ikke fandt Flertal her i Salen. Jeg er ganske paa det rene med, at det foreliggende Lovforslag, ogsaa set fra Kystfredningens Synspunkt, indeholder Punkter, som ere Forbedringer i Forhold til den nuværende Ordning, men jeg anser det paa den anden Side for at have enkelte Pletter, som ville gøre det meget tvivlsomt, om Loven i sin Virkning, naar det kommer til Stykket, ikke snarere vil komme til at skade Kystfredningen end gavne den. De Punkter har den ærede sidste Taler allerede nævnt. Det væsentligste er jo denne Bestemmelse om, at den, der forlanger Kystfredning, skal finde sig i, at hans faste Kyst, som ellers ikke er inde under *Forstrandsloven*, ogsaa skal baandlægges.

Naar jeg er imod denne Bestemmelse, er det saa langt fra, at det begrundes i, at jeg skulde nære den Mening, at der deri ligger et uberettiget Indgreb i Ejendomsretten, det er meget langt fra. Over for et Spørgsmaal af det Omfang og den Betydning, den Samfundsvægt, det har, om vort Land skal bestaa eller ikke, anser jeg Hensynet til den individuelle Ejendomsret for at staa i en meget lav Række. Det er altsaa ikke det Synspunkt, jeg har gjort gældende, hverken i Fjor eller i Aar, hvad der naturlig har ført til, at jeg har kunnet stemme for det ærede Medlem for Stubbe-købings (N. J. Larsens) Ændringsforslag forleden Dag, der dog gik videre i samme Retning, men som netop opnaaede, at give flere end den enkelte, tilfældige Strandbreddsbesidder Ret til at søge Kysten sikret. Det er altsaa ikke dette Synspunkt, Hensynet til den tilfældige Ejendomsret, der gør mig betænkelig, det kan man under alle Omstændigheder let komme ud over — om der i enkelte Tilfælde skal gives Udsigt til nogen Erstatning, det kan blive

et helt andet Spørgsmaal for sig, det spiller en saa ringe Rolle over for hele det Øjemed, her tilstræbes, at det fik man vel raadet Bod paa — men jeg vil gøre opmærksom paa, at det, der har foranlediget Striden og hele Disputen om, hvorvidt her foreligger et Indgreb i Ejendomsretten, hidrører fra, at man har ladet enkelte private Mænd optræde som Repræsentanter for Samfundet, og det er det, der er urimeligt. Her optræde de ikke som varetagende alene deres egne og deres Ejendoms private Interesser, men Meningen maatte dog være fra Lovgivningsmagtens Synspunkt, at de optræde her som repræsenterende en Samfundsinteresse, nemlig Værnet for Landet i det hele taget. Jeg tror nu, at dette i og for sig ogsaa principielt og praktisk set er en urigtig Ordning, og at man vil komme bort derfra. Jeg tror, at den er, jeg kunde gerne sige, uforvarselig og vil i de kommende Aar, i Fremtiden, vise sig endnu mere uforvarselig, thi at lade det afhænge af enkelte private Lodsejeres Forholdsbefindende, om vort Land skal ødelægges eller ikke, det tror jeg ikke man kan. Man vil komme til den Erkendelse, at her maa Samfundet som saadant træde frem og repræsentere de Interesser, som herved skulle varetages.

Vi have jo, som den ærede Landbrugsminister forleden mindede om, haft stærke Varsler om, hvad allerede Nutiden bringer og utvivlsomt Fremtiden endnu mere vil bringe, alt som det gaar løs mere og mere med at fjernede Beskyttelsesværn for vore Kyster, som Revlerne rundt omkring dem hidtil have afgivet. Disse Varsler hentede Ministeren fra, hvad der er sket paa Nordsjællands Kyst, baade Nord og Syd for Helsingør, og jeg vil minde om, at dette er endda den Del af Sjællands Kyst, som de lærde, Geologerne, forudsætte i alt Fald har været Genstand for en stærk Stigning og efter al Sandsynlighed ogsaa fremdeles er i Stigning. Men gaar det saaledes med det stigende Land, med den grønne Gren, hvorledes skal det da gaa med den Del af vort Land, som Geologerne mene synker? Det er jo en Linie, som gaar omtrent fra Køge over Korsør, tværs over Fyn og videre gennem Jylland, der danner Skellet mellem den